

מ"ת 17255/11/15 - מדינת ישראל נגד ניר קראוס, מאור כהן, משה אברהם אלבז

בית המשפט המחוזי בנצרת

09 דצמבר 2015

מ"ת 17255-11-15 מדינת ישראל נ'
קראוס (עציר) ואח'

בפני כב' השופט בנימין ארבל, סגן נשיא

המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. ניר קראוס (עציר) 2. מאור כהן (עציר) 3. משה אברהם אלבז (עציר)

נוכחים:

בשם המבקשת עו"ד הדס ירושלמי

בשם המשיב 1 עו"ד שינו

המשיב 1 באמצעות שב"ס

החלטה

בעניין המשיב 1

א. תמצית עובדות כתב האישום:

1. על פי עובדות כתב האישום שהוגש לבית משפט זה, החליט המשיב מספר 1, ניר קראוס (להלן - "המשיב 1"), לפגוע בינון בן שמעון (להלן - "ינון") ולגרום לו לחבלה חמורה. זאת, על שום שחשד שינון מכפיש אותו ומדבר בגנותו. למימוש תכניתו, פנה המשיב 1 ביום 6.10.2015, אל לביא נחום (להלן - "לביא") ושידל אותו לפגוע בינון ולגרום לו לחבלה חמורה, יחד עם אדם נוסף. בשיחה שהתקיימה ביום 7.10.2015 בין לביא למשיב 2, מאור כהן (להלן - "המשיב 2"), קשרו השניים קשר לפגוע בינון, בשליחותו של המשיב 1. ביום 20.10.15 שוחח לביא עם המשיב 3, משה אלבז (להלן - "המשיב 3") וסיפר לו על התכנית לפגוע בינון ביחד עם המשיב 2, והמשיב 3 הציע ללביא להצטרף אליהם ואף עודד את לביא, כשזה היסס, לבצע את התכנית. בשיחה נוספת עמוד 1

בין לביא למשיב 3 קשרו השניים קשר לפגוע בינון בשליחותו של המשיב 1, בצוותא עם המשיב 2.

עוד עולה מכתב האישום, כי ביום 20.10.2015 בסמוך לשעה 23:00, אסף לביא ברכבו את המשיבים 2 ו-3 והשלושה נסעו, מצוידים בשני בקבוקי זכוכית ריקים ויתד ברזל שאספו באתר בניה, אל עבר ביתו של ינון, שם הם ערבו לו על מנת לפגוע בו ולגרום לו לחבלות חמורות. בשעה 23:45 נעצרו השלושה בידי המשטרה, בטרם עלה בידם לממש את תכניתם. במהלך המעצר פנה המשיב 2 אל לביא והמשיב 3 והורה להם לשתוק בחקירה.

2. ביום 8.11.2015 הוגש נגד המשיבים כתב אישום בגדרו מיוחס למשיב 1 ביצוע עבירה של **שידול לחבלה בכוונה מחמירה** -עבירה לפי סעיף 329(א)(1)+(2) ביחד עם סעיף 30 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977(להלן: "**חוק העונשין**");

3. בד בבד עם כתב האישום הגישה המבקשת בקשה למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

ב. הבקשה למעצר עד תום ההליכים:

4. במסגרת הבקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים טוענת המבקשת, כי יש בידה ראיות לכאורה להוכחת אשמתם ובכלל זה האזנות סתר; אמרות של לביא בפני מדובב וכן דו"חות עיקוב ודו"חות הבלשים שעצרו את המשיבים בעודם עורבים לינון, כשבידיהם הכלים בהם התכוונו לפגוע בו. לטענתה, קמה נגד המשיבים עילת מעצר מכוח הוראת סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 משום שהמעשים המיוחסים להם מסכנים את היחיד ואת הציבור ומלמדים על המסוכנות שנשקפת מהם. בנוסף, לטענתה, קיים חשש ממשי לשיבוש מהלכי משפט, אשר מקים עילת מעצר עצמאית, בהתאם להוראת סעיף 21(א)(1)(א) לחוק האמור.

5. בדיון שהתקיים בפני כבוד השופטת הלמן, ביום 12.11.2015, ציינו באי כוחם של המשיבים כי הם מסכימים, לצורך הדיון בבקשה, לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. אולם הם סבורים כי העובדות, כפי שהן עולות מכתב האישום, אינן מקימות עבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין.

6. לעומתם, עמדה באת כוח המבקשת על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים, בהדגישה כי למשיב 1 עבר פלילי מכביד וכי לכאורה, המשיב 3 ביצע את העבירות המיוחסות לו בעודו נתון תחת פיקוח של שירות מבחן וצו מבחן, עובדה שמלמדת על הקושי לתת בו אמון בשחרור לחלופת מעצר.

7. בתום הדיון האמור הורתה כבוד השופטת הלמן על המצאת תסקיר מעצר בידי שירות המבחן ביחס לשלושת המשיבים.

ג. תסקיר המבחן:

8. מתסקיר המבחן שהוגש בעניינו של המשיב 1 עולה, כי מדובר בגבר בן 33, נשוי ואב לתינוקת בת כ-10 חודשים וכי אישתו מצויה בחודש השישי להריונה. במסגרת התסקיר מפורטות חלק מהעבירות בהן הורשע המשיב 1 - בעיקרן, עבירות אלימות רבות ועבירות סמים - בגין הוא נשפט לתקופות מאסר ממושכות.

9. התרשמותו של שירות המבחן הינה כי למשיב 1 דפוסים אנטיסוציאליים בולטים וכן כי הוא מחזיק בקודים תת עברייניים מושרשים, בהתאם להם הוא ניהל את אורח חייו עד למעצרו הנוכחי. עוד מצוינת בתסקיר התרשמותו של שירות המבחן מקיומם של דפוסים אלימים באישיותו של המשיב 1 והבעת עמדות הנותנות לגיטימציה להתנהגות אלימה. להערכתו של שירות המבחן, הסיכון להישנות עברות דומות בעתיד - גבוה.

10. בתחילה הוצעו עבור המשיב 1 שתי חלופות מעצר - בעפולה, בביתו של המשיב 1 או בביתה של אימו, ובבית דודו ברמת הגולן - אולם בהמשך נותרה החלופה בעפולה, כחלופה יחידה. בהקשר זה מדגיש שירות המבחן כי קיימים קשיים מהותיים בשחרורו של המשיב 1, מלבד הבעייתיות שבמפקחים שהוצעו ונשללו בידי השירות, נוכח התרשמותו של השירות מפרופיל אישיותו אשר כולל דפוסים אנטי סוציאליים ואלימים ובהעדר אינדיקציות ממשיות היום שיאפשרו לשקול בחיוב את שחרורו.

11. בהתאמה, ונוכח הערכת הסיכון הגבוהה להישנות עברות דומות בעתיד, שירות המבחן אינו ממליץ על שחרורו של המשיב 1 ממעצר.

ד. טיעוני הצדדים:

12. עמדתה של המבקשת הינה כי דינו של המשיב 1 להיעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. לא היה מקום מלכתחילה לבקש תסקיר משירות המבחן לנוכח עברו החמור. כיום, לאחר קבלת התסקיר הדן במשיב עצמו ולא רק בחלופה, רואים אנו כי אין מקום לשחרורו מחמת אופיו המסוכן. מעבר לכך, לא הוצגה כל חלופה סבירה שיהא בה כדי לאיין את מסוכנותו הרבה של משיב זה. ברם, גם לו נמצאה חלופה כאמור, הרי המשיב - שהינו בעל המעמד "הבכיר" בהיררכיה של מעשה העבירה שלפנינו, אינו ראוי לשחרור נוכח אופיו.

13. ב"כ המשיב 1 טוענת כי מן הראוי לשלוח את המשיב 1 לתסקיר משלים. לשיטתה, התסקיר שנערך על ידי קצינת המבחן, אינו משקף נכונה את מצבו הנוכחי של המשיב 1. הוצגה בפני קצינת המבחן חלופה הולמת בריחוק מקום והיה צריך לבחנה לגופה האם יש בה כדי לאיין את מסוכנותו. כל זאת, נוכח העובדה שהמשיב 1 עבר תהליך של שינוי מאז עבר את העבירות הקודמות בעטיין ריצה עונשי מאסר. בינתיים הוא נישא ואשתו צפויה ללדת. בנסיבות אלה, סבורה הסנגורית כי מן הראוי ליתן לה אפשרות להיפגש עם חלופה נוספת שתוצג בפני שירות המבחן ובפני בית המשפט. לשיטתה, על פי פסיקה שהציגה, קיימים מקרים חמורים יותר בהם נאות בית המשפט לשחרר נאשמים לחלופת מעצר.

ה. דיון:

14. בבוא בית המשפט לשקול אפשרות של חלופת מעצר, עליו לשאול עצמו ראשית, האם טמונה בו במשיב, מסוכנות. מסוכנות זו תבחן משני היבטים כפי שמצאנו בבש"פ 6700/04 **מדינת ישראל נ' תבאת גרה** (19.7.04):

"בדיקת המסוכנות מחייבת בחינתם של שני היבטים: האחד ענינו במעשה. במסגרת זו על ביהמ"ש לשקול האם המעשה כשלעצמו בנסיבותיו מעלה חשש כי הנאשם עלול לחזור על מעשים דומים, האם המעשה מגלה אופי רע ואלים או מעיד על מועדות. ההיבט השני מתמקד בעושה, עברו ואופיו. כאן אנו שואלים לנוכח אופיו, אישיותו או תכונותיו של העושה נשקפת ממנו סכנה לציבור או ליחידיו"

14. לטעמי, די להתבונן בעבירה המיוחסת למשיב 1 בזיקה להרשעותיו הקודמות, כדי ללמוד על המסוכנות הגבוהה הטמונה בו. המשיב 1 הינו אדם צעיר, יליד שנת 1982, אשר הספיק לרצות, מאז היה נער מספר עונשי מאסר לתקופות לא קצרות של 16 חודשים, שנתיים, ו-11 חודשים. זאת בנוסף לעונשי מאסר מותנים שהוטלו עליו. כל אלה בגין עבירות של אלימות, סחיטה ואיומים בכוח, חבלות, גרימת חבלות חמורות למיניהן, הדחה באיומים, ניסיון להצתה של מבנה, התפרצות, עבירות סמים ועוד כהנה וכהנה עבירות נלוות. כל זאת מלמדנו על מסוכנות טבועה ואופי אלים. העבירה הנוכחית, אשר במסגרתה שידל המשיב 1 את כל לפגוע בפלוני, אשר ככל הנראה דיבר בו סרה, מעידה על הנאשם בה כמי שאינו מהסס לפגוע בזולת ולהפעיל לשם כך חבורה שלמה של עבריינים, רק מחמת עניינים של מה בכך. בנסיבות אלה, איני רואה כל צורך לצרוך משאב ציבורי יקר כזמנו של שירות המבחן, ולהורות כי יגיש תסקיר משלים.

15. תסקיר שירות המבחן מלמדנו את אשר הסקתי גם מאופי העבירה ומרשימו הפלילי של המשיב 1. לפנינו אדם, אשר מגיל צעיר ניהל אורח חיים שולי. ההתרשמות הינה כי גם אם הוא נוטל אחריות על עבירותיו, הרי ההתייחסות שלו לגביהן, הינה חלק מאורח החיים, המזוהה עם עבריינות, אותו ניהל. הוא אף אינו מוצא לנכון להתגונן כנגד הטחת הדברים, שכן נראים הם לו כחלק מהווייתו. ההתרשמות הינה מקיומם של דפוסים עברייניים באישיותו. עמדותיו נותנות לגיטימציה להתנהגות אלימה במצבים מסוימים בהקשר העברייני בו הוא מתנהל. גם אם הוא מגלה משאלה כנה לשינוי באורחות חייו, ההתרשמות הינה כי דפוסי חשיבתו ומעמדו החברתי בעיר מגוריו, מעלים קשיים פוטנציאליים בהתמודדותו עם שינוי מהותי הנדרש בדפוסי חשיבתו להתנהלותו העבריינית המושרשת בקרב.

הערכה הינה, כי הסיכון להישנות עבירות דומת בעתיד הינו גבוה.

16. בבוא בית המשפט לבחון את אפשרות איונה של מסוכנותו של המשיב 1, עליו להתרשם כי אכן קביעת תנאי שחרור יהא בהם כדי להשפיע על התנהלותו והתנהגותו. במקרה שלפנינו, מדובר כאמור באדם המנהל אורח חיים המבוסס על קודים עברייניים מושרשים, כאשר שירות המבחן התרשם מפרופיל אישיות הכולל דפוסים אנטי סוציאליים ואלימים, כפי שעולה מעברו הפלילי. לא נמצאה כל אינדיקציה של ממש לכך שניתן לשקול בחיוב את שחרורו. יש לציין כי בעברו של המשיב 1 נמצאה אף עבירה של הפרת הוראה חוקית.

17. כל האמור, מביאני לכלל מסקנה כי ראשית לא נמצאה למשיב 1 חלופת מעצר הולמת לעת הזו, ושנית - וזו העיקר - אופיו ודפוסיו העברייניים, כמו גם דפוסי התנהלותו האנטי סוציאליים האלימים, שוללים כל אפשרות להבטיח את איון מסוכנותו על דרך של קביעת תנאי שחרור. בכגון דא, קבע בית המשפט העליון:

"...אטעים כי לנגד עינינו הוראת המחוקק הנזכרת בסעיף 21(ב)(1) שהיא המסד להכרעותינו, והיא המחייבת, ולפיה עלינו לבחון אפשרות חלופה; זאת - אלא אם כן העושה - עברו ואופיו, והמעשה והמתגלה מתוכו, הם בדרגת מסוכנות או עילות אחרות שבדין, כגון שיבוש או הימלטות ועוד, שימנעו זאת (ראו דברי השופט עדיאל בבש"פ 6700/04 מדינת ישראל נ' גרה (לא פורסם)). כפי שצינה השופטת נאור בבש"פ 5376/01 מדינת ישראל נ' זהראן 'סיכון קיים לעולם, אך השאלה היא מידת ההסתברות להתממשות הסיכון'...." [בש"פ 126/12 פלוני נ' מדינת ישראל (16.1.12)].

כאמור, בנסיבותיו הקונקרטיות של משיב 1, אני רואה מקום לשקול חלופה.

על כן, אני קובע כי המשיב 1 ייעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה והודעה היום כ"ז כסלו תשע"ו, 09/12/2015 במעמד הנוכחים.

בנימין ארבל , סגן נשיא

מירב

הוקלדעלידימירברבן